

РЕШЕНИЕ

№ 8111

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10618** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Л. С. С. срещу Решение № СОА23-РИ09-371 от 09.10.2023г. на зам. кмета на Столична община, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № СОА23-СВ01-43/25.09.2023г.

Жалбоподателят твърди, че постановеният акт е неправилен и необоснован, а търсената със заявлението информация е с надделяващ обществен интерес. Отказът от нейното предоставяне противоречал на чл.14, ал.2, т.1 ЗДОИ, органът е бил длъжен да съобщи тази информация, понеже същата се отнасяла до здравето, безопасността и живота на жалбоподателя. До момента нямало публикувана информация и никой не го е уведомил, че организацията на движението по пътищата, представлява заплаха за здравето и живота му.

Ответникът- зам. кмет на Столична община, чрез процесуален представител юрк. А. Г. оспорва жалбата. По същество на спора се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по подадено писмено заявление вх. № СОА23-СВ01-43/25.09.2023г. от Л. С. С. до кмета на Столична община с искане да бъде предоставена по електронен път следната информация: „видеозапис от камерата, поставена на светофара на ул.“10-ти километър“ и [улица]за дата 21.09.2023г. от 20.05 часа до 20.15 часа“.

С оспореното Решение № СОА23-РИ09-371 от 09.10.2023г. на зам. кмета на Столична община е отказано да се предостави на искателя горепосочената информация.

В мотивите е изложено, че е съгласно чл.2, ал.5 ЗДОИ, законът не се прилага за достъп до лични данни. В случая, търсената информация съдържа кадри, на които е заснето преминаването на физически лица и съгласно ЗЗЛД се касаело за техни лични данни, посредством които лицата могат да бъдат идентифицирани. Задълженият субект не разполагал с техническа възможност за заличаване на лицата на гражданите, присъстващи на заснетия материал. Необходимата допълнителна обработка на данните, заличаване на лица и физически данни на лицата, попаднали в записа на камерата, би генерирало допълнителни разходи за извършването ѝ, като в същото време представлявало нерегламентирана промяна на кадрите и компрометирало достоверността на заснетия материал. Търсената информация можело да бъде предоставена на органите на МВР за осъществяване на дейностите по чл.6 и чл.7 ЗМВР, както и на съответните органи, посочени в ЗСВ, при условията по реда на съответните закони.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок, от лице, което има правен интерес от оспорването / чл.147 АПК/, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от Л. С. С. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Столична община е задължен субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Ограничаване на това право е свързано със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията не може да бъде предоставена.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни

относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект.

По дефиницията на чл.9 ЗДОИ обществена е информацията, създавана и съхранявана от органите и техните администрации. Тя бива два вида- официална, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия и служебна- която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

Съдът намира, че поисканата информация следва да се квалифицира като служебна по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като се събира, създава и съхранява по повод дейността на Столична община, съобразно задълженията на кмета, регламентирани в чл.167в от ЗДвП. Жалбоподателят е пожелал да се запознае с конкретно проявление на тази дейност, а именно със създаден за целите на чл.167в от ЗДвП запис от камера на светофарна уредба на ул.“10-ти километър“ и [улица], за да си състави мнение относно организацията и контрола по изпълнението на политиката по безопасност на движението по пътищата на територията на Столична община.

Ответникът е приел, че заявената информация касае достъп до лични данни и се е позовал на разпоредбата на чл.2, ал.5 ЗДОИ, съгласно която редът по ЗДОИ е неприложим за достъп до лични данни.

По силата на чл.4, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните), "лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"), пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

Според Общия регламент за защита на данните, „лични данни“ е всяка информация, която се отнася до идентифицирано или идентифицируемо физическо лице. Несъмнено, видеозаписът от камерата, разположена на светофарната уредба на ул.“10-ти километър“ и [улица], съдържа кадри, на които е/са заснето/ти физическо лице/а, което/които може/могат да бъдат идентифицирани по един или повече признаци, специфични за тяхната физическа същност.

Правилни са изводите на органа, че наличието на лични данни в исканата информация представлява пречка за предоставянето ѝ. Това е така, тъй като съгласно чл.6, ал.1, т.5 ЗДОИ основен принцип при предоставяне на информация е защита на личните данни. Целта на закона е гарантиране неприкосновеността на личността и личния живот и да се защитят физическите лица от неправомерно ползване на личните им данни.

Предоставянето на достъп до обществена информация не може да се основава единствено на правото на защита на личните данни, тъй като съществува техническа възможност за заличаването им при предоставяне на информация. В конкретния случай, ответникът е посочил, че за него не съществува техническа възможност за заличаване на лицата на гражданите, които са заснети от камерите. В хода на процеса жалбоподателят не обори с допустими доказателствени средства това съждение на ответника. От друга страна, при извършване на технически действия по „закриване“

на образите на лицата, действително е възможно компрометиране на материала, което да доведе до неправомерна обработка на информацията.

На следващо място, жалбоподателят не доказва по никакъв начин твърденията си в жалбата, че информацията, съдържаща се в записа от камерата на дата 21.09.2023г. /в часовия диапазон от 20.05 до 20.15 часа/ има за цел да се предотврати заплаха за живота, здравето и безопасността на Л. С. С.. Правото по чл. 41, ал. 1 от Конституцията на РБ е лично и се свързва със законен интерес на гражданите, който в конкретния случай не е обоснован и не е доказан.

Предвид гореизложеното съдът приема, че кумулативно не са налице юридическите факти - елементи от правопораждащия фактически състав, с които правната норма свързва издаването на позитивен за искателя акт, с който да му бъде даден пълен достъп до търсената от него информация. Съжденията на административния орган в тази насока съответстват на нормативното разрешение, дадено в чл.2, ал.5 във вр. чл.27, ал.1, т.3 от ЗДОИ.

В заключение, Решение № СОА23-РИ09-371 от 09.10.2023г. на зам.кмета на Столична община е законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл.146 АПК, следва да бъде потвърдено. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му правни последици за Л. С. С..

При този изход на спора, в полза на ответника се присъжда юрисконсултско възнаграждение, което се определя на стойност от 100.00 /сто/ лева, съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. С. С. срещу Решение № СОА23-РИ09-371 от 09.10.2023г. на зам. кмета на Столична община, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление вх. № СОА23-СВ01-43/25.09.2023г.

ОСЪЖДА Л. С. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], ул. „10-ти километър“ № 1 да заплати на Столична община с адрес: [населено място], [улица], сумата в размер на 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

Съдия:

